

JOHN PECK

Viaticum

(VIATICUM)

Elomló szurdokok
És köd tolul a katlanokba
Amik voltunk, jött velünk
Amik vagyunk, hátramarad
Villámát várja az ég

Halántékunkon filces dobverők
Egyetlen ritmusunk
Aztán vezetőink hívnak
Szájukban kicsiny szerencsecsontok
Zúgóok rezegnek a fenyőszélben
A zuzmót és nevünket szopogatják

Aztán felemelik majd karjaikat
Az utolsó hágóig
Ajtók e leírhatatlan reggelen
Párkányok, küszöbök
És túlhan a rendítetlenség.

És akkor mi is visszakiálthatunk
A szélfújta arcok felé
Fülek váraognak
Kusza tornácok mögött és odabent a vér

* *John Peck* 1941-ben született Pittsburgh-ben, 11 verseskötetet adott ki, számos esszét publikált az angolszász költészetéről, irodalomról; emellett jungiánus pszichológus, Jung műveinek és egyéb pszichológiai szakkönyveknek fordítója-szerkesztője. Többek között Prix de Rome-díjat kapott 1975-ben, a *Thomas McGrath Prize* első díjazottja volt 1979-ben, 2006-ban pedig költészeti Pulitzer-díjra jelölték. Költészetére elsősorban Ezra Pound és Yvor Winters hatottak. Az itt közölt fordítások *Shagbark* című, első kötetéből (1972) valók.

Parttalan belső
Folyó és dob

Por pereg a szarvas után
Felhő nyomja a hegyet

A tavaszfesztivál a folyón

(THE SPRING FESTIVAL ON THE RIVER)

Tömegpánik: szélhordta újság és kitépett páfrányok,
Lefelé a híradós utcákon, lefelé az árapasztókon,
Kéz kapkod felém, hideg disznóhús,
Izzadság patakzik le a hátamon –
Aztán a híd:
Mint felpúposodó szőnyeg, feltornyozta
A testeket a folyó fölött, a különös tetejű,
Dugig telt teherhordó bárkák fölé,
A hajótörzsek mélyen megfeneklettek a vízben, hátuk csapott,
Miközben a hídon léggömbként ütődtek egymáshoz a fejek
A kétoldalt gubbasztó boltok között –
Nők tartják gyermekeiket a magasba
A hullámverés fölé, ponyvasátrak csapdosnak.
Hol is láttam a képeknek azt a másik hamuszín surrogását?
A közlépcsők Csungkingnál, légitámadások után, fejvesztett
Pánik után – anyák, mintha csak aludnának
A széles kőlépcsőkön, ruháikat szétdúlták rajtuk
A pánik hajszolta lábak, karjaik
Piciny testükön nyugodtak.

Nem érlek el most, hogy találjalak meg?
A boltok hátsó ablakainál szapora kezek
Bojtorjánt és mangót dobálnak ki, a lazább cserepek
Kövekként zuhognak le az ereszekről, és senki sem hallja
Csobbanásuk. Azután, félreismerhetetlenül,
Akár húr a fül mellett, szétpattanó
Sodronykötél pengése. Csákyázó,
Hátizsákos alakokkal tömött uszály
Fut ki súlyosan a dokk mentén alattunk, beledől

A sodrásba, orra gyorsan hasít;
A csákyások szurkálnak, szájuk tágra nyílik, karjaik emelkednek,
Víz ömlik a hegyes csigaházörvények alá,
E tinta finom vonalai, milyen nedvesek, milyen ősiek.
Lenyúlva a hídról, egész torzók
Hajolnak alá, göblyuk-szájukkal sután harapnak.

Nem érlek el. Most, távolabb a part
Mentén, két hajótest között, önfelédtt fiúcskát figyelek,
Aki a sekélyesben egy bottal játszadozik guggolva,
Orrát piszkálja, mérgesszín felhőkké bökdösi az iszapot.
Most pedig a porszemek, fénybe forrva,
Heliogravűröket formálnak, de mégis mikor, mely órában?
A dombok a városon túl: azokat láttam-e,
Odapillantva és futólag? Aztán pirosak voltak
És némák: a fényes és a tiszta –
Jáspislapok, csillámkő-kristályok.

(1969, háború Keleten)

Csérül-fordul

(TURN)

Nyakad, mely csupasz válladra hajlik,
Összébbhúzódtott a meleg haj alatt –
És most a feszültség, mintha jövőm

Találkozna velem egyszer csak, kitolja
Határát bámész tekintetem néma hálója felé:
Ez az, ahogy elfog a felismerés,

Ahogy sötét romok rajzolatai mutatják meg
Magukat a pilótáknak, fakó vonalak
Nyomatai bontakoznak ki a füves síkságokon,

Ahogy háború jön, felhők tépett árnyékai
Terülnek a táj ébredő arca fölé, amint
Hirtelen kis országok alakzatai

Tócsaként zsugorodnak össze a tűző nap alatt –
Miközben, az időbe veszve, valaha tán ismert lejtők
Hajlanak össze a ringó, alvó csér szárnyaivá,

Az üde napba ékelődnek, melyen
Gombák isszák a föld titkos színét,
Ázva hosszú délidőkben, nyár közeledvén.

A mén halála

(DEATH OF A STALLION)

Ahol a kór már megrostálta,
Bordáin át kiütközvén az átlátszóságba,
Ott a szimmetria méhmagzatát táplálja:

A far és a feszes mar a csontokig süppednek,
A farok ernyedten lóg alá. De két patáján
Szárnyalna, mellső lábszára emelkedik, a hátsó letöri ágaskodását

Széthasítván az elillant nyár fűvét. Feje
Előregörbed, patáját vizsgálja, melyet magasabbra emelne,
Meg azt a patáját is, melyet emelni képtelen, mellette;

Megcsomózott csüd, a rejtvény maga ajtó,
Mely a megfejtésre nyílik. Különálló szemei
Kigúvadnak, hogy felmérjék, fülei lekonyulnak, hogy

Elfogják vagy elcsípjék, és bekeretezik a helyet,
Ahol a golyó könnyedén behatolt. Szorosan bezárulnának,
Mint a cseres ajak, oltalmaznák szemeit, melyek

Bimbóznak, akár a szarvak – a következő pillanat
Kiszámíthatatlan bársonyossága, furlongjait már
Látta, fűvét roppanni érezte

Térdeinél, belevágtatva ama árnytalan évszakba,
Amit még utoljára átszelne, ágaskodván a lebegő fényben.

Fekete feketén

(DARK ON DARK)

A szentjánosbogarak nehezebbek eső után, az aranyszín
Zölden lobog, isteni és halandó keverednek –
Jöjj, nézz át velem az egész mező fölött,

Körbevettek minket, lengő és emelkedő aposztrófok
A sötétben, miközben szavak függtek
Félvén a beszédtről: akiket szeretsz, hosszan élnek –

Jelenlétek a ködön át, hangra nem szorulnak,
Szétterjednek, míg virrasztunk a nedves fűben,
Rejtett gyökereivel az érzés elenyészik előttünk –

Itt hagyva érintését, ahogy gyermekünk hagy el minket – miként
Az erő még mindig fogyatkozik, és a fény,
Amint különös helyre ér. De még kísér

Némi ismerős tapasztalást,
Ahogy a lapok félig birtokolják kezeinket,
Átszűrve az ujjakon, míg az érzékelés azzá

A nagy kézzé vékonyodik körülöttünk, a sötét
Teljesen betölti az emlékezés
Jellegtelen maszkját, lehűl a levegő.

Ahol illat illeszkedik illathoz,
Fekete a feketéhez, ott vársz, ujjad
Jelzi a helyet, míg a fej még egyszer emelkedik,

Lágy kúp öblöget beljebb és beljebb,
Fény spiráloz seprőkben az elmosódott középpont
– a felismert, visszahúzódó szó körül.